

Životní náhody Vladimíra Erbana

Helena: Pan Erban se narodil roku 1952. Na dětství vzpomíná v dobrém, jak sám říká, jeho rodinné zázemí bylo výborné, zvláště vzpomínal na babičku z otcovy strany, za kterou jezdil do vesnice Holoubkov na Rokycansku.

Sára: Vladimírův otec takové štěstí neměl, v mládí byl na začátku druhé světové války zatčen a skončil v koncentračním táboře Buchenwald.

Vyprávěl, že představa jeho štěstí v Buchenwaldu byla, když měl k večeři tolik chleba, kolik se může nalámat do polívky a ještě mu zbylo k snídani.

Ela: Pan Erban také mluvil o tom, že v životě hrají velkou roli náhody.

Sára: Pojdme se podívat, co nám k náhodám řekne náš pamětník.

Čirou náhodou jsem den předtím četl časopis 100+1 zahraničních zajímavostí a zrovna jsem tam četl článek o bakteriofágu. A já jsem jí říkal, jo a to taky děláte s tím bakteriofágem? Jí spadla sanice, málem upadla, kde já jsem k tomu přišel, tak já jsem se nevytáhnul, že to byla náhoda ze včerejška, a tak jsem byl její.

Ela: Tato pedagožka – paní Eva Koutecká také ovlivnila pamětníkův výběr vysoké školy. Nejprve chtěl studovat biochemii, dokonce si již podal přihlášku na Albertově, když šel ze studijního oddělení, narazil právě na doktorku Kouteckou.

Tak jsem se zastavil, no byl jsem podat přihlášku, no a co sis teda napsal, nekecej, ukaž, ty blbče, co sis to tady nechal napsat! Vždyť máš mít mikrobiologii, ne biochemii, padej dolu!

Bára: Po škole potkal, opět náhodou, kamarádku, která pracovala na jednom vědeckém pracovišti, kde měli zrovna volné místo:

Tím jsem se dostal na mikrobiologický ústav.

Helena: Zde pan Erban pracoval na výrobě antibiotik. Po čtyřech letech ho vyhodili, protože se nebál říct nahlas svůj názor.

Měli jsme nějaké politické školení, přednášela nám o tom, jak my pomůžeme těm rozvojovým státům. No a já jako blbec jsem se zeptal: A prosím vás, kde na to vezmem? No a do tejdne jsem měl výpověď.

Sára: Možná i proto musel jednou k výslechu, kdy příslušníka StB zajímal soused disident, který měl za manželku cizinku:

No a pak jako trošičku zatlačili. Víte a von má tu manželku Francouzku. A já jsem říkal: No.. A on říkal: No a tady je nebezpečí, že ona sem vozí materiály z Francie no a tady se to distribuuje. To už byla teda vlastizrada, to už bylo na kriminál. Tak jsem jako ztuhnul, a říkal si, jak z tohohle toho vybruslit. Tak jsem na něj vydechnul: A to jste je ještě nezavřeli? Teďka zase ztuhnul on a říkal: No oni se jí nedopouštějí, ale mohli by. A já jsem říkal: Aha.

Bára: A tak snad opět sehrála roli náhoda a vše dobře dopadlo.

Ela: Ať už věříte na osud nebo myslíte, že je vše dílem náhody. Jsem ráda, že jsme vypravování příběhů našeho pamětníka zpracovaly.